

Crack a la «Mercantil Radiofònica»

Temporades que comencen, temporades que s'acaben. Tot just quan els futbolistes escalfen motors de cara a la propera lliga, els homes de la ràdio interrompen, si no ho han fet ja, els seus programes. Potser tornaran amb la tardor, potser desapareixeran definitivament. Tot depèn, és clar, del cap de programació, de l'humor de cadascú i de la pela. El passat divendres 31 plegava per sempre un dels espais més destacats de Catalunya Radio, *El Mínim Esforç*, darrera producció del «holding» més influent a la societat catalana dels darrers anys, «La Mercantil Radiofònica».

La desaparició del programa que d'un parell d'anys cap ací emetia diàriament de tres a cinc de la tarda com porta, també, la dissolució del «holding». A parer de Ramon Barnils, un dels membres més destacats de la societat, i famós assessor lingüístic de provada contundència, «és evident que la dissolució de la Mercantil és dolorosa. Són prop de quatre anys de treball en conjunt al si d'una societat profundament igualitària. Ara bé, cal afegir que aquesta societat ha estat sempre marcada pel pragmatisme en les relacions. No serà tampoc una dissolució traumàtica».

La notícia ha provocat ja més d'una escena de dol. Especialment per a tots aquells qui pensen que la Mercantil ha fet molt més per la «causa» que no pas rècules i rècules de declaracions i manifestos. Esbrinar de quina «causa» es tracta això ja són figures d'un altre paner i tan sols ho saben els de la Mercantil. Però, sense entrar en el terreny de la polèmica, el programa ha fet mèrits suficients per ser inclòs al Guinness. No tant per la seva audiència — sobradament reconeguda — com per la gran quantitat de conversa que provocà. En això, més que no pas un glosari orsià, *El Mínim Esforç* s'assembla més a un noticiari meteorològic. Dit d'una altra manera, el programa ha estat un indicador excel·lent pel que fa la temperatura del país i ha resolt més d'una tertúlia casolana que amenaçava d'esdevenir silenciosa.

Per a portar a bon port aquesta empresa, la de generar opinió i notícia, la Mercantil no ha necessitat mai de recórrer als tòpics informatius. En aquest sentit, ha estat capaç de crear actualitat a partir d'elements gens habituals als altres mitjans. Com explica Bar-

Se'n van. Definitivament. Després de quatre anys d'incessant mestratge, l'equip format per Jordi Vendrell, Ramon Barnils i Quim Monzó, els de la Mercantil, pleguen.

M. C.

niis: «L'estructura del programa no ha estat excessivament diferent a la d'altres *magazines* per l'estil, però sí que hem intentat sempre d'aconseguir un to diferent, molt més espontani i improvisat, fora de la rigidesa habitual en aquesta mena d'espais».

De fet, l'equip s'ho valia. Jordi Vendrell, Quim Monzó i Ramon Barnils,

l'Everaldu o l'Uvida Jara, carn de la nostra carn.

i, Què passarà amb els homes de la Mercantil? Doncs està per veure. Ara per ara, Jordi Vendrell, el magnífic conductor del programa, és qui ho té més clar. La seva veu tèrbola i misteriosa tornarà, pràcticament a la mateixa hora, amb un programa de tertúlies que podria conservar, de l'antic equip, els «cromos» d'en Torrent. Vendrell, si més no, és rotund en refermar la seva posició professional: «Jo sóc l'home de fer feines, i qui paga mana!» Ho repetirà dues vegades si cal. De Barnils i Monzó no se sap encara si continuaran a la casa. Caldrà esperar a l'inici de la nova temporada, amb el retorn del cap de programació, per saber si les negociacions i les compensacions s'adapten al nou horari nocturn que

La Mercantil Radiofònica: Monzó, Barnils, Xulita, Vendrell i Lorés.

juntament amb els «cromos» valencians de Ferran Torrent, les intermitències de Jaume Lorés, i l'inquietant mar de fons de la Xulita, són una agrupació capaç de generar entre els oients tota mena de vicis i fidelitats.

Per exemple, mitjançant curssets gratuïts de dubtosa homologació però de provada competència lingüística, com ara «Espanyol per catalans», tot i que el professor Barnils confessa que la idea donava per a cinc mesos, però es va allargar per raons de programació. Cas també de les versions i comentaris televisius a càrrec de Quim Monzó, treballa d'una simplicitat pregona, però que no ha fet més que refermar les tradicionals relacions d'amistat catalano-brasileres a través de la Júlia,

l'emissora té pensat per a ambdós personatges.

En tot cas, Ramon Barnils, podria formar, juntament amb Xavier Domingo, un tàndem de comentaristes no apte per a cardíacs, que despullaria l'actualitat diària d'una a dues de la matinada. Mitja hora abans, les ones serien per a Quim Monzó, al qual la direcció hauria demanat de continuar amb la crítica televisiva, en una mena de telefòrum. El prolífic escriptor-traductor-autor té, però, les seves prevencions pel que fa l'horari elegit: «Sóc un home amb obligacions familiars i un horari d'aquests em fa replantejar totalment la meua vida diària».

Serà cosa, doncs, d'esperar a setembre.